

Централна прослава јубилеја Српске Цркве у Аустралији

Осам стотина година аутокефалности Српске Православне Цркве и седамдесет година од успостављања организованог црквеног живота на простору Митрополије аустралијско-новозеландске саборно је прослављено 7. септембра 2019. године на најторжественији и свеправославни начин у капели Колеца Светог Саве у Варовилу, Сиднеј.

Светом архијерејском Литургијом началствовао је Епископ аустралијско-новозеландски г. Силуан уз саслуживање Епископа милетуполиског г. Јакова (Васељенска Патријаршија), Митрополита г. Василија (Антиохијска Патријаршија), Епископа новограчаничко-средњезападноамеричког г. Лонгина, оца Петра – представника Епископа г. Михаила (Румунска Патријаршија), најуваженијег госта игумана Царске лавре манастира Хиландара архимандрита Методија и свештенства Митрополије аустралијско-новозеландске.

Комбиновани хор из целе Митрополије као и Мушки руски хор одговарали су

на светој Литургији. Својим појањем присутне су пренели преко духовних простора православне Русије и Србије па све до крајева васељене.

После свете Литургије и трпезе љубави отворене су две специјалне изложбе: „Српски златовез“ и „Српско ордење, медаље и значке 1865-1945“.

Слављу су присуствовали амбасадор Републике Србије у Аустралији г. Мирољуб Петровић и генерални конзул г. Бранко Радошевић, као и уважени гости из амбасада и политичког живота Новог Јужног Велса.

Преосвећени Епископ г. Силуан се обратио присутнима пригодном беседом подсећајући још једном на пример Светог Саве који нас надахњује већ осам векова и истакао да је време за ново поглавље у животу наше заједнице, а то је да завршимо прву и цркву и школу – Колеџ Светог Саве.

Игуман Методије је истакао да треба да будемо поносни јер смо овом континенту на коме боравимо дали као уздарје православну веру и подсећајући се лика и дела старца Никанора, истакао да се сила православља кроз јединство пројављује а да јединства нема без жртве за ближње.

Његова Екселенција амбасадор Републике Србије г. Мирољуб Петровић је подсетио присутне на то да Црква и Држава заједнички раде на добро нашег народа широм света и да ће увек радити на очувању идентитета српске заједнице.

Епископ Лонгин се на својствен пастирски начин обратио сабранима, позивајући све на чување јединства у нашој Светој Српској Православној Цркви. Владика се се осврнуо и на време када је он био Епископ на овим просторима, подсетио на проблеме са којим се сусретала наша заједница у изградњи црквеног живота и позвао верне на жртвену љубав којом треба да штитимо једни друге. Епископ Лонгин је похвалио архипастирски рад епископа Силуана и истакао да сви треба да га подрже као духовног оца и пастира у сваком добру које чини.

Ни оркански удари ветра претходне вечери, који су потпуно уништили постављене столове, столице, бину, шаторе, и пореметили планове за изложбену поставку и уопште целокупан распоред програма, као ни хладан ветар током дана, нису успели да обесхрабре решеност многих волонтера да све присутне угосте на најбољи могући начин нити да умање радост свих присутних поводом прославе јубилеја.

За протеклих седамдесет година постојања Српске Православне Цркве на овим просторима превазиђене су многе потешкоће. Од потпуно неорганизованих заједница, расуте пастве широм овог огромног континента и острва “на крај света”, недостатка пастира, богослужбеног простора и литургијског живота, међусобних несугласица, и најболније од свега, раскола међу браћом. Имајући ово историјско искуство, можемо слободно да посведочимо једну истину која нас позива на јачање делатне вере, јер организовање црквеног живота у Аустралији које је започето пре 70 година извире из наше вере којом сваки труд и убудуће треба да осољавамо и надамо се да ће наредни период у животу наше Српске Православне Цркве на овим просторима бити период посвећен духовној изградњи и надоградњи на темељима постављеним током претходних 70 година, темељима у које су себе уграђивали многи епископи, свештеници, и верни народ.

Данас када прослављамо овај јубилеј заједно са споменом на величанствено осмовековно трајање аутокефалности наше Цркве, гледамо у будућност, загледани у лик Светог Саве, у најлепшу икону Христову у нашем народу. А будући да смо сви род лозе светосавске, сви носимо печат овог најлепшег лика. Зато смо уједно загледани и једни у друге, као браћа и сестре, као деца Божја, род хришћански, јер у свакоме од нас стоји икона Христова у лику Светог Саве.

У овој години када вршимо духовну смотру најпре сами над собом, а затим и над нашим заједничким делом дужни смо запитати се две ствари. На првом месту, колико је лик Светог Саве, то јест икона Христова, која је крштењем урезана у наша срца, светла и украшена у нама, или пак помрачена и запостављена. И, на другом месту, како да у наредних 70 година и “седамдесет пута седам” година, крећући се ка Царству Небеском, у овом животу останемо на “путу који води у живот” вечни. Пут који води у живот је и мото прве (основне, а ако Бог да и средње) школе Српске Православне Цркве чија изградња се приводи крају на овој наудаљенијој од отаџбине земаљској тачки. Ова школа као и торжествена прослава аутокефалности наше Цркве сведочанство су да семе које је посејао Свети Сава и након 800 година рађа неке од најмиомириснијих плодова на овом најудаљенијем месту. Јер ова школа јесте једина таква школа Српске Православне Цркве било где у свету. Српски Православни народ у Аустралији и Новом Зеланду остаје веран Христу и напајајући се струјама живота у својој Српској Православној Цркви, на овим најудаљенијим просторима, он сведочи своју веру сваком човеку који

spc.rs